

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.457 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, de eerste verzoekende partij, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, en X, de tweede verzoekende partij, die verklaart van Belgische nationaliteit te zijn, op 16 april 2008 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 14 maart 2008 tot weigering van visum type D.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en van advocaat B. BEKAERT, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2007 dient verzoekster een visumaanvraag type D in.

Op 14 maart 2008 wordt deze visumaanvraag geweigerd, en aan verzoekster ter kennis gebracht op 17 maart 2008. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) L'intéressée ne remplit pas les conditions requises émises par la circulaire à l'octroi d'une autorisation de séjour sur base de la cohabitation dans le cadre d'une relation durable. Les intéressés ne se sont plus vus depuis 1996. On ne peut donc pas considérer le caractère durable de la relation.

Enfin, le partenaire et ex-époux, mr. V.R. n'apporte pas les preuve récentes de sa solvabilité: défaut de preuves d'allocations d'invalidité pour septembre, octobre, novembre 2007.

Art. 9 de la loi du 15/12/1980 (...)"

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen na te gaan of verzoeker over de rechtens vereiste hoedanigheid beschikt bij het indienen van zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst op de bepaling van artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) die stelt dat: "De beroepen bedoeld in artikel 39/2 (...) voor de Raad (kunnen) worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of van een belang." Betreffende belang dient persoonlijk en rechtstreeks te zijn. Onder het persoonlijk karakter van het belang dient te worden begrepen de vereiste dat verzoeker zich in een bepaalde rechtsverhouding ten opzichte van de bestreden beslissing moet bevinden. Er dient steeds een voldoende geïndividualiseerd verband te bestaan tussen de bestreden beslissing en de verzoekende partij zelf. Het rechtstreeks karakter van het belang heeft betrekking op de relatie die dient te bestaan tussen het nadeel en de bestreden beslissing. Het houdt in dat er een direct of rechtstreeks causaal verband moet vaststaan tussen beiden. In casu betreft het voorwerp van de voorliggende vordering de beslissing van de gemachtigde van de minister van 14 maart 2008 waarbij de door de eerste verzoekende partij ingediende aanvraag tot afgifte van een visum type D wordt geweigerd. Betreffende beslissing heeft met andere woorden enkel betrekking op diegene wiens aanvraag in casu wordt geweigerd, met name de eerste verzoekende partij en heeft geen uitstaans met de tweede verzoekende partij die voorliggende vordering mede heeft ingediend. Gelet op het ontbreken van een persoonlijk belang heeft de beweerde 'partner' van een vreemdeling aan wie een visum geweigerd werd niet de vereiste hoedanigheid om deze beslissing aan te vechten (RvS 19 augustus 2005, nr. 148.268). Het begrip hoedanigheid of procesbevoegdheid is "het vermogen een geschil bij de rechter aan te brengen met het verzoek er uitspraak over te doen" (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 137). De tweede verzoekende partij heeft in casu niet de hoedanigheid om met betrekking tot de bestreden beslissing een vordering tot nietigverklaring in te dienen nu de beslissing niet tegen haar gericht is. In de mate dat het beroep wordt ingesteld door de tweede verzoekende partij is het derhalve onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoekster een schending aan van artikel 47 e.a. van de gecoördineerde wet van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna verkort geciteerd de Taalwet Bestuurszaken), juncto de beginselen van behoorlijk bestuur, met name de motiveringsplicht.

Ter adstruering van het eerste middel stelt verzoekster wat volgt:

"(...) Eerste middel; schending van art. 47 e.a. Wet op het gebruik van taal in bestuurszaken juncto de beginselen van behoorlijk bestuur (motiveringsbeginself)

Schending van artikel art. 40 Wet op het gebruik van taal in bestuurszaken dd. 18/07/1966

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing in de Engelse en Franse taal tegelijk heeft opgesteld.

Terwijl overeenkomstig art. 47 e.a. Wet op het gebruik van taal in bestuurszaken juncto de beginselen van behoorlijk bestuur (motiveringsbeginsel) de beslissing in de Nederlandse taal diende te worden gecommuniceerd, minstens in één gekende taal.

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van art. 47 e.a. Wet op het gebruik van taal in bestuurszaken juncto de beginselen van behoorlijk bestuur (motiveringsbeginsel)

Toelichting art 47 wet op het gebruik van taal in bestuurszaken als volgt luidt:

Art. 47

§ 1. Ter behandeling in binnendienst van de in België gelocaliseerde of localiseerbare zaken, zomede voor de verslagen die zij dienaangaande richten aan de centrale diensten, zijn de buitenlandse diensten onderworpen aan dezelfde regeling als die centrale diensten. In de andere gevallen gebruikt de behandelende ambtenaar de taal van de rol waartoe hij behoort.

§ 2. De berichten, mededelingen en formulieren bestemd voor het Belgisch publiek, stellen bovenvernoemde diensten in het Nederlands en in het Frans en, zo daartoe aanleiding bestaat, ook in het Duits.

§ 3. Met de Belgische particulieren corresponderen zij in de taal waarvan deze zich hebben bediend.

§ 4. Zij stellen de akten, getuigschriften, verklaringen, machtigingen en vergunningen bestemd voor Belgische onderdanen in de taal waarvan deze het gebruik vragen.

§ 5. De buitenlandse diensten worden zo georganiseerd dat aan voorgaande bepalingen kan voldaan worden en dat het Belgisch publiek zonder enige moeite in het Nederlands of in het Frans kan te woord gestaan worden,

De betrekkingen, die voor de gezamenlijke buitenlandse diensten aangewezen zijn, worden op alle trappen van de hiërarchie, in gelijke mate verdeeld over de Nederlandse en Franse taalrollen. De titularissen van die betrekkingen moeten voor een examencommissie, samengesteld door de Vaste Wervingssecretaris, het bewijs leveren dat zij een aan hun functie aangepaste kennis van de tweede taal - het Frans of het Nederlands - bezitten.

Lid 2 wordt trapsgewijze toegepast zodanig dat het volledige uitwerking heeft vijf jaar na 1 september 1963.

Feit is dat de aanvraag van onderhavig visum door toedoen van huidig raadsman is geschied in de Nederlandse taal. Zo werd de Belgische consulaire post aangeschreven op 20 augustus 2007 en op 26 oktober 2007 in het Nederlands.

Zoals blijkt uit voormeld schrijven vertegenwoordigde huidig raadsman zowel eerste verzoekster als tweede verzoeker.

Ingevolge deze wetsbepaling diende de mededeling en de bestreden beslissing, als antwoord op een vraag van een onderdaan die zich van het Nederlands heeft bediend, tevens in het Nederlands te geschieden.

Enkel om deze reden is de bestreden beslissing te vernietigen.

Daarenboven stelt men vast dat, voor zover de Belgische buitenlandse Dienst verkoos zich enkel te richten tot eerste verzoekster, zij dit heeft gedaan in zowel de Engelse taal als in de Franse taal (motivatie).

Gezien noch eerste verzoekster noch tweede verzoeker de Franse taal machtig is, en zodoende geen kennis konden nemen van de motivatie in de bestreden beslissing, handelende verweerder in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur (motiveringsbeginsel) juncto de wetgeving inzake het gebruik van talen in bestuurszaken.

Voor verzoekers is de motivering onduidelijk en de facto onbestaande.

Het eerste middel is ernstig (...)”

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij de mening toegedaan dat de visumaanvraag werd ingediend bij een Belgische diplomatieke vertegenwoordiger die per definitie zowel het Nederlands als het Frans hanteert, en dat de officiële taal van het land waar de aanvraag werd ingediend hier uiteraard geen uitstaans mee heeft, dat er geen sprake kan zijn van een obligate toepasbaarheid van de taalwet, nu een asielaanvraag geen specifieke argumentatie impliceert.

In haar repliekmemoirie herhaalt verzoekster in grote lijnen wat zij reeds stelde in haar inleidende verzoekschrift.

De Raad merkt op dat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken het gebruik van de talen regelt die de buitenlandse diensten, meer bepaald de Belgische diplomatieke en consulaire vertegenwoordigers in het buitenland dienen toe te passen. Het staat echter vast dat de bestreden beslissing werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken en niet door de buitenlandse dienst, wiens rol enkel beperkt is tot de betekening van de bestreden beslissing, zodat artikel 47 van de Taalwet Bestuurszaken niet van toepassing is.

Waar verzoekster een schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het motiveringsbeginsel, aangezien zij de Franse taal niet machtig is en zodoende geen kennis kon nemen van de motivatie in de bestreden beslissing, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag met name naar artikel 9 van de Vreemdelingenwet en naar de redenen waarom het visum type D wordt geweigerd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de eerste verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift en meer bepaald uit de feiten uiteenzetting dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing uiteenzet in het Nederlands en aldus kent, zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat zij geen kennis kan nemen van de motivatie in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat verzoekster tevens een schending aanvoert van artikel 40, en ‘e.a.’, niet nader bepaalde, artikelen van de Taalwet Bestuurszaken, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending onvoldoende wordt toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel. Onder “middel” moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. In haar tweede middel voert de eerste verzoekende partij een schending aan van artikel 8 van het Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), juncto de Omzendbrief dd. 30/09/1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwoning in het kader van een duurzame relatie.

Ter adstruering van het tweede middel stelt verzoekster wat volgt:

“(…)Tweede middel: Schending van art 8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 04/11/1950. juncto de Omzendbrief dd. 30/09/1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie

Doordat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers niet kunnen worden geacht een duurzame relatie te hebben.

Doordat verzoekers elke mogelijkheid tot het opbouwen van een gezinsleven wordt ontzegd.

Terwijl art. 8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 04/11/1950 de ontwikkeling van het gezinsleven beschermt in die mate dat een inbreuk op voormeld recht op familiaal en gezinsleven niet in wanverhouding mag staan met de gevolgen van die inbreuk voor betrokkene in kwestie,

Terwijl de bestreden beslissing een inbreuk vormt, op het recht op familiaal en gezinsleven van verzoekers, een inbreuk dewelke in wanverhouding staat met de gevolgen die deze beslissing voor verzoekers met zich meebrengt

Zodat de bestreden beslissing nietig is wegens schending van art. 8 Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden dd. 04/11/1950 juncto de Omzendbrief dd. 30/09/1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie

Toelichting;

1. Uit de feiten bleek dat verzoekers reeds meer dan 20 jaar aan een diepe, hechte band hebben gebouwd.

Feit is dat zij door verscheidene tegenslagen in hun leven, hun relatie niet steeds samen hebben beleefd.

Zo gebeurde het dat de handicap van tweede verzoeker initieel een hypotheek legde op de relatie. Al gauw bleek echter dat beide personen niettemin voor elkaar bestemd waren.

De handicap van tweede verzoeker, de tegenstand van de moeder van tweede verzoeker, het gebrek aan verblijfsrecht en middelen van eerste verzoekster, vormen diverse obstakels die evenwel hun samenleven onmogelijk maakte, maar de (gezins)band nooit definitief doorbrak.

Het is dan ook in het licht hiervan dat verzoekers de visumaanvraag indienden.

Er is onmiskenbaar sprake van een recht op familiaal leven in hoofde van beide verzoekers.

2. Het bovenvermelde recht valt onder het toepassingsgebied van art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens:

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privé/leven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft: recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

3. De bestreden beslissing druist op onrechtmatige wijze in tegen art. 8 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens,

Zeer zeker is het de overheid toegestaan een beleid te voeren waarbij zij misbruiken in het kader van de gezinshereniging bestrijdt.

In die zin is het haar toegestaan zelfs inbreuk te plegen op het desbetreffende artikel en in

concreto op het familiaal leven van een individu.

Anderzijds is aan de overheid dergelijke inbreuk slechts toegestaan mede rekening houdende met het proportionaliteitsbeginsel.

De bestreden beslissing zou slechts dan wettelijk zijn, indien zij in verhouding staat met de gevolgen ervan, namelijk het weigeren van een visum aan eerste verzoekster.

4. Verzoekers stellen dat door het nemen van de bestreden beslissing, verweerder een niet rechtmatige inbreuk pleegt op art. 8 EVRM.

Zij steunt zich hierbij onder meer op volgende rechtspraak:

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft reeds gesteld dat op een Verdragsstaat de positieve plicht rust om het wettelijk kader te creëren waarin gezinsbanden zich normaal kunnen ontplooiën. (Roy Johnston vs. Ireland, 18 dec 1986, Publ. Hof, serie A, Vol 112).

Van tweede verzoeker kan niet worden verwacht dat hij zich naar Nepal zou begeven om aldaar het familiaal leven verder te zetten, mede gelet op zijn situatie en hoedanigheid van invalide.

Eerste verzoekster stelt dat de bestreden beslissing onmogelijk te rijmen valt met art. 8 EVRM.

Het tweede middel is ernstig (...)”

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat de bestreden beslissing geen verboden inmenging vormt in de uitoefening door de eerste verzoekende partij van haar recht op privé- en gezinsleven, aangezien de eerste verzoekende partij op geen enkele wijze aantoonde dat er sprake is van een gezin dat zou worden gevormd met de heer V.R. van wie ze in 1996 scheidde uit de echt, en die zij sindsdien – op een beweerde uitzondering na – niet meer heeft gezien, en dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied.

In haar repliekmemorie stelt verzoekster dat beide verzoekende partijen hun relatie op alle mogelijke manieren in stand hielden en onderhielden gedurende zoveel jaren.

De eerste verzoekende partij voert een schending aan van artikel 8 van het EVRM en stelt dat zij elke mogelijkheid tot het opbouwen van een gezinsleven met de tweede verzoekende partij wordt ontzegd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoekster te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient ten aanzien van het bestuur aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. De eerste verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift zelf aan dat zij sinds 1996 uit de echt gescheiden is van de tweede verzoekende partij, en dat zij de tweede verzoekende partij gedurende de afgelopen 13 jaar slecht één maal heeft ontmoet. Verder stelt de eerste verzoekende partij dat zij en de tweede verzoekende partij reeds meer dan 20 jaar aan een diepe, hechte band hebben gebouwd, maar dat zij door verscheidene tegenslagen in hun leven, hun relatie niet steeds samen hebben beleefd, en dat de handicap van de tweede verzoekende partij initieel een hypotheek legde op de relatie, echter bleek al gauw dat beide personen niettemin voor elkaar bestemd waren. Verzoekster maakt met dit betoog op generlei aannemelijk dat er sprake is van een effectief beleefde gezinssituatie of een voldoende hechte relatie tussen haar en verzoeker. Bijgevolg is niet bewezen dat de eerste verzoekende partij aldus binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid EVRM beschermde recht op gezinsleven.

Waar de eerste verzoekende partij tevens een schending aanvoert van 'Omzendbrief dd. 30/09/1997 betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het

kader van een duurzame relatie', merkt de Raad op dat de aangevoerde schending onvoldoende wordt toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.